

faalde gaaer Eiendomsretten temmelig nær; men Pluraliteten har dog troet, at denne Ulempe, som den nærværende Jagtberettigelse medfører, er større end den Fordeel, som de vedkommende Jagtberettigede nyde af Jagten, og, da det vel ikke kan negtes, at adskillige Jagtberettigede ville blive smerteligt berørte ved at berøves en Rettighed, som tidligere er tilkommen dem, saa har man dertil troet at maatte svare, at dette er dog blot Tilfredsstillelsen af en Fornøielse, og, kan der ved den paatænkte Lov bevirkes, at Noget bortfalder, som efter den almindelige Mening er til ikke ubetydelig Skade for Jordbrugerne, saa vil man haabe, at disse Jagtberettigede ville finde sig i at opgive denne Fornøielse med Hensyn til det Niemed, som der ved opnaaes. Det har ligeledes glædet mig at erfare, at ikke saa af Thingets ærede Medlemmer have stemt for Pluralitetens Forslag og have fundet disse anbefalelige. Jeg skal med nogle saa Ord erindre, hvad der er anført af Minoriteten og af dem, som have holdt sig til Udkastet. Jeg skal da med Hensyn til det enkelte Medlems Begrundelse af sit Minoritetsvotum tillade mig at erindre, at dette fornemmelig støtter sig paa, at, idet han erkjender, at Jagten er en Eiendomsret, saa stiller han herimod en anden Eiendomsret, som skal tilkomme Brugeren af Grunden til den paa samme vorende Sød og andre Værter. Jeg kan imidlertid ikke skjønne, hvorledes man af det, at man sammenstiller to Rettigheder, om hvilke man maa erkende og erkjender, at de ere lige store, kan faae den Slutning ud, at den ene af disse Rettigheder skal bortfalde og skal bortfalde uden Erstatning; thi jeg mener, at Consequentsen maatte medføre, at de begge vedblive at bestaae. Det er jo en aldeles vilkaarlig Løsning af Spørgsmaalet at sige: „Jeg erkjender, at det er en Eiendomsret for deres Person, og jeg erkjender, at den anden Person ogsaa har en Eiendomsret; men disse to Eiendomsrettigheder ere i Strid med hinanden, følgelig skal den bortfalde, som jeg ikke ynder, og derimod den, som jeg ynder, den skal bestaae.“ Dette er dog absolut Meningen af denne Slutning. Naar Minoriteten ved adskillige Citater har søgt at godtgjøre, at Gjennemførelsen af hans Princip vilde fremme Selveiendoms Ud-

bredelse, saa vil det ærede Thing være blevet gjort opmærksom paa, at forskjellige Meninger have yttret sig i denne Retning. Nogle have antaget, at Selveiendoms Udbredelse derved vilde fremmes, Andre have antaget det Modsatte. Hvad jeg derimod troer at kunne gaae ud fra, det er, at man ikke bør tilfidesætte en Ret eller krænke en Ret, fordi man antager, at denne Krænkelse vil kunne medføre en Fremme af en Sag, som man ellers ynder. Selveiendoms Udbredelse er vistnok ønskelig, men denne Udbredelse maa finde Sted ad lovlige Veie, og den maa ikke bevirkes ved Indgreb i lovlige Rettigheder, ved hvilke Indgreb man antager, at den Berettigede skulde blive saa fjed af sin Eiendom, at han da hellere opgiver den til hvilkensomhelst Priis end beholder den under disse Betingelser. Det er endvidere af dette ærede Medlem yttret, at Jagtrettens Afløsning skal være uafhængig af, at en Pluralitet erklærer sig for samme, idet han vil, at enhver enkelt Bruger skal kunne være berettiget til at afløse Jagtretten for det Jordstykke, han har; men det maa ved Opløsningen af det her omhandlede Spørgsmaal jo upaatvivleligt tages i Betragtning, at Ret og Billighed bør, saavidt som gjørligt er under saadanne Forhold, læggtages, og det er allerede i Lovudkastet bemærket med Hensyn til den 10de Paragraph, hvorlunde den Omstændighed, at en Jagtberettiget bliver nødsaget til at opgive sin Ret til Jagt paa et vist Sted, kan medføre, at den Jagt, som han for et heelt District ellers er berettiget til at udøve, taber al Værdi for ham, og vil Loven derfor upaatvivlelig, overensstemmende med Retfærdigheden, at i et saadant Tilfælde skal den Jagtberettigede, som nødes til at afløse, ogsaa være berettiget til at fordrø Afløsning for den hele Strækning, paa hvilket han tidligere har udøvet Jagten. Det er retfærdigt og billigt, at dette er foreskrevet, og det er ligesaa retfærdigt og billigt at gjøre Jagtrettens Afløsning afhængig af, at et vist Antal af Jordbrugerne, som besiddede et vist Quantum af Hartkorn, anholde derom, og da at gjøre det til Pligt for de øvrige Brugere at deeltage i den Afløsning, som da vil finde Sted; thi dette har Retfærdigheden for sig fra begge Sider. Ret-